

РЕШЕНИЕ

№ 3935

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 76 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАЯ Й. МИХАЙЛОВА

при участието на секретаря ЕЛИ КР. ШОКОРДОВА
като разгледа докладваното от МАЯ Й. МИХАЙЛОВА Гражданско дело № 20211110169486 по описа за 2021 година

Ищецът „тк..... ООД е предявил срещу ответника „м е.....“ ЕООД главен иск с правно основание чл. 510, ал. 1, т. 1 от ГПК (с оглед на допуснатото изменение на предявените искове в проведеното на 10.11.2022 г. открито съдебно заседание) за заплащане на сумата от 20 000.00 лв., представляваща част от общо дължимата сума от 87 107.14 лв., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба до пълното изплащане на сумата. Претендира направените по делото разноски и адвокатско възнаграждение.

Ищецът „тк..... ООД е предявил срещу ответника „м е.....“ ЕООД и евентуално съединен иск с правно основание чл. 452, ал. 3 от ГПК (с оглед на допуснатото изменение на предявените искове в проведеното на 10.11.2022 г. открито съдебно заседание) за осъждане ответника да му заплати исковата сума, като плащане, извършено от трето задължено лице по смисъла на чл. 508 от ГПК в полза на длъжника след налагане на заповед върху това вземане от страна на ищеца.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът бил носител на вземания от „ПС и.....Г“ ЕООД, обективирани в изпълнителен лист, които се събирали принудително в производството по изп. дело № 20208440401202 на ЧСИ Стоян Яя..... В рамките на изпълнителното

производство до дружество по ЗЗД В д пН“ било изпратено запорно съобщение дължимите на „ПС и.....Г“ ЕООД суми да бъдат преведени по сметка на съдебния изпълнител. Въпреки наложения запор третото задължено лице - дружество по ЗЗД В д пН“ не изпълнило задълженията си и запорирания вземания му били възложени за събиране с постановление по реда на чл. 510 ГПК. В тази връзка ищецът „ТК..... О О Д предявява в качеството на процесуален субституент на „ПС и.....Г“ ЕООД иск срещу „м е.....“ ЕООД, който да бъдат осъдени да заплати на „ПС и.....Г“ ЕООД сумата 20 000.00 лв., представляваща част от общо дължимата сума от 87 107.14 лв., която сума е следвало да бъде преведена по сметка на съдебния изпълнител и при условията на евентуалност - иск за осъждане на „м е.....“ ЕООД да заплати на „Т..... УК“ ООД сумата, ако третото задължено лице - дружество по ЗЗД В д пН“ е изпълнило задълженията си към „ПС и.....Г“ ЕООД.

В изпълнение на така дадените от сезирания съд – СГС указания от 20.04.2021 г., ищецът е депозирал молба с вх. № 316030/12.05.2021 г., в която изрично уточнява, че предявените искове от него в качеството му на субституент на „ПС и.....Г“ ЕООД осъдителни искове срещу „м е.....“ ЕООД имат за предмет вземания по 6 броя отделни фактури, всяка от които издадена с оглед самостоятелно облигационно отношение - доставка на стоки, аванс по договор и възнаграждение за извършени услуги, като претендира частично заплащане на 5000 лева от стойността на всяка от подробно описаните фактури. Евентуалните искове при установяване извършено след наложен запор плащане от третото задължено лице (дружество по ЗЗД В д пН“, но с оглед факта на притежаване от длъжника качество съдружник само съдружника „м е.....“ ЕООД) в полза на длъжника „ПС и.....Г“ ЕООД също е уточнено да са частични - в размер на 5000 лева от платеното след запора вземане по всяка издадена от дружество по ЗЗД В д пН“ фактура.

С молба, депозирана в проведеното на 10.11.2022 г. открито съдебно заседание, ищецът „ТК..... ООД е заявил отказ от предявените искове по отношение на вземанията по фактури №394/27.11.2020 г. на обща стойност от 401 402.50 лв. и №396/30.11.2020 г. на обща стойност 78 276.67 лв.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК, ответникът „м е.....“ ЕООД не е депозирал отговор на исковата молба.

С определение 16.06.2022 г. съдът е конституирал по делото като съищец „ПС и.....Г“ ЕООД по иска по чл. 510, ал. 1, т. 1 от ГПК като в предоставения му законов срок съищецът „ПС и.....Г“ ЕООД не е взел становище по исковете, както и не е поискал събиране на нови доказателства по делото.

Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Не са спорни и не се нуждаят от доказване обстоятелствата, че в полза на ищцовото дружество „ТК..... ООД има издаден по ч.гр.д.№15713/2020 г. по описа на СРС, 159-ти състав, изпълнителен лист против „ПС и.....Г“ ЕООД за следните суми – 121 000.00 лв. представляваща главница и разноси в размер на 4 395.00 лв.

Няма спор, а и се установява, че е образувано изп. дело № 20208440401202 по описа на ЧСИ Ст.Яя....., който по искане на взыскателя е наложила заповест за вземания на длъжника „ПС и.....Г“ ЕООД от третото задължено лице дружество по ЗЗД В д пН“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По иска с правна квалификация чл. 510, ал. 1, предл. 1 ГПК във връзка с чл. 266, ал. 1 от ЗЗД

Съгласно чл. 510 от ГПК заповестното вземане се предоставя на взыскателя за събиране или по негово искане му се дава вместо плащане.

По настоящото дело се установява, че ищецът има вземане към ответника „ПС и.....Г“ ЕООД, за което му е издаден изпълнителен лист. В рамките на образуваното изпълнително производство пред ЧСИ С.Яя..... е овластил ищеца като взыскател да събере вземането на „ПС и.....Г“ ЕООД към дружество по ЗЗД В д пН“.

Възлагането за събиране не променя правното положение на третото задължено лице, което остава носител на вземането - негов титуляр, поради което взыскателят, на когото вземането е възложено с постановление на съдебен изпълнител по реда на чл. 510 ГПК, придобива единствено качеството на процесуален субституент и разполага само с право да упражни правата на длъжника от свое име, но за негова сметка. Поради това в рамките на настоящото производство „ТК..... ООД действа като процесуален субституент по отношение на вземането на „ПС и.....Г“ ЕООД към дружество по ЗЗД В д пН“.

Посочените в чл. 510 от ГПК възможности представляват същинските изпълнителни способности за удовлетворяването на взыскателя при бездействие на третото задължено лице. Възлагането на вземането за събиране

представлява овластяване на взыскателя, по негово искане, в качеството му на процесуален субституент /процесуален застъпник/, да предяви иск /чл. 134 ЗЗД/ срещу третото задължено лице и да се снабди с изпълнително основание, ако такова липсва, като той не става титуляр на вземането и не може да се разпорежда с него, а единствено се създава правомощие на взыскателя да упражни правото на длъжника от свое име за негова сметка. Целта да се предостави тази възможност на взыскателя е да му се даде възможност реално да се защити от неоснователно бездействие на третото лице да изпълни наложения заповед, с което да попречи на неговото удовлетворяване.

Следователно, за основателност на предявения иск по чл. 510, ал. 1, предл. 1 от ГПК, в тежест на ищите е да докажат, че „ПС и.....Г“ ЕООД има вземане към ответника „м е.....“ ЕООД, в качеството му на участник в дружество по ЗЗД В д пН“, по посочените в исковата молба - Фактура №363/14.07.2020г. на стойност 61 774,29 лева (без ДДС), издадена от „ПС и.....Г“ ЕООД с основание Аванс (авансово плащане) по договорно правоотношение; Фактура № 377/14.09.2020 г. на стойност 430 833,33 лева (без ДДС), издадена от „ПС и.....Г“ ЕООД с основание Аванс (авансово плащане) по договорно правоотношение; Фактура № 378/14.09.2020 г. на стойност 212 081,13 лева (без ДДС), издадена от „ПС и.....Г“ ЕООД с основание Доставка на услуги; Фактура № 391/12.11.2020 г. на стойност 54 607,50 лева (без ДДС), издадена от „ПС и.....Г“ ЕООД с основание Доставка на услуги, като ищецът претендира частично заплащане на 16 776.79 лева от стойността на всяка от горните фактури,

Първият спорен въпрос по делото е дали ищецът като взыскател може да насочи изпълнението и да заповири вземане, съответстващо на дела на неговия длъжник в едно гражданско дружество, за което гражданско дружество се твърди, че има вземане от третото за изпълнителни процес лице - ответник по иска по чл. 510 от ГПК.

В тази връзка съдът намира, че по делото не се доказва, че „ПС и.....Г“ ЕООД има вземане и в какъв размер по отношение на ЗЗД В д пН“.

Независимо от дадените указания от съда, такива доказателства не бяха събрани по делото от ищите, чиято е доказателствената тежест. Не се доказва

какъв точно е размерът на вземането на „ПС и.....Г“ ЕООД спрямо ответника. Налице е признание от страна на ответника, че е осъществявал плащания в полза на „ПС и.....Г“ ЕООД, с оглед на сключеното на 29.04.2021 г. извънсъдебно споразумение между „ТК..... ООД, „ПС и.....Г“ ЕООД, и дружества по ЗЗД В д пН“ и „Сс....., но няма данни за конкретния размер на вземането, нито кога конкретно са осъществени тези плащания и дали има нереализирани плащания, т. е дължими суми в полза на изпълнителя.

Относно възможността на вискателя да насочи изпълнението и да запорира вземане, съответстващо на дела на неговия длъжник в едно гражданско дружество, съдът намира следното:

Според чл. 357 и сл. от ЗЗД гражданското дружество представлява договорно обединение на две или повече лица за осъществяване на съвместна стопанска дейност, при което не възниква нов правен субект, организационно и имуществено обособен от участващите в него лица. Придобитите права и вземания, образуващи актива на имуществото на обединението не принадлежат на отделен правен субект, юридическо лице, а на участниците в дружеството. По силата на фикцията в чл. 9, ал. 2, изр. 1 от ДОПК, неперсонифицираните дружества притежават правосубектност на юридически лица, но само за производствата по ДОПК. Нормата на чл. 9, ал. 2, изр. 2 ДОПК изрично изключва от така признатата правосубектност принудителното изпълнение, като предвижда, че то се осъществява срещу участващите в неперсонифицираните дружества лица, съобразно тяхното участие.

Следователно, в гражданския оборот и в принудителното изпълнение, включително и по реда на ДОПК, дружеството по ЗЗД не е правосубектно, а правата и задълженията възникват за лицата, които участват в него.

От друга страна, забраната на чл. 359, ал. 3 от ЗЗД има действие само до вътрешните отношения между съдружниците, но тя няма действие по отношение на трети лица. Противното разбиране би довело до принудителна несеквестрируемост на това имущество, каквато не е предвидена в закона. Още повече, че по отношение изпълнението върху дял на съдружник в гражданско дружество по ЗЗД не е предвидено специално производство, каквото е уредено в нормата на чл. 517 от ГПК за изпълнението върху дял на длъжника

в търговско дружество, поради което то се извършва съобразно общите правила.

Поради това следва да се приеме, че е допустимо кредитор на участник в гражданското дружество да насочи принудително изпълнение за негово задължение върху вземане, произтичащо от договор, сключен от ДЗЗД.

Както е посочено в ТР № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС запорът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя и се забранява на длъжника, под страх от наказателна отговорност, да се разпорежда с него, а на третото задължено лице - да извършва плащания на длъжника. Целта му е да запази това вземане в патримониума на длъжника, като наред с това осуети и погасяването му чрез извършено от длъжника по вземането плащане, за да може то да послужи за удовлетворяването на вискателя. Спрямо длъжника по изпълнението запорът се налага чрез посочването му в поканата за доброволно изпълнение или с получаване на съобщението за това, ако действието се предприема в един последващ етап от изпълнението. По отношение на третото задължено лице запорът се счита наложен от деня, в който му е връчено запорното съобщение. От този момент на третото лице се забранява да извършва плащания на длъжника и то придобива качеството на пазач по отношение на сумите. Процесуалната последица от наложения запор е възможността, при липса на доброволно изпълнение, съдебният изпълнител да възложи запорираното вземане на вискателя за събиране или вместо плащане по реда на [чл. 510 ГПК](#). За да може изпълнението по този способ да се насочи към определено вземане на длъжника, не е нужно същото да е изискуемо. Изпълнението, респективно запорът могат да бъдат насочени и върху вземания, които са условни, срочни, спорни и дори такива, изпълнението на които зависи от насрещна престация на длъжника.

Вземането обаче следва да съществува.

Както бе посочено по - горе, по делото не се доказва от ищеца, чиято е доказателствената тежест, дали и в какъв размер е вземането на самото дружество по ЗЗД В д пН“, съответно не се доказва и дали съществува и съответно какъв е размерът на вземането на участника в ДЗЗД –

„ПС и.....Г“ ЕООД в качеството му на участник в ДЗЗД срещу ответника по делото.

Поради това искът следва да се отхвърли като недоказан.

По предявения евентуален иск по чл. 452, ал. 3 от ГПК

Съгласно чл. 432, ал. 3 от ГПК вискателят и присъединилите се кредитори могат да искат плащане от третото задължено лице въпреки плащането, което то е направило на длъжника, след като му е било връчено запорното съобщение.

По делото се установи, че ищецът „тк..... ООД е вискател по образувано изпълнително дело с длъжник „ПС и.....Г“ ЕООД. Установи се също така налагане на запор върху вземанията на „ПС и.....Г“ ЕООД от дружество по ЗЗД В д пН“.

Следователно, в тежест на ищеца е да докаже, че след получаване на запорното съобщение, ответникът като трето лице е извършил плащания в полза на длъжника.

На ищеца е указано, че носи доказателствената тежест за установяване на факта на извършените плащания след налагане на запора и размера на тези плащания. Такова доказване обаче не бе проведено по делото.

Както бе посочено и по-горе, налице е признание на ответника, че са извършвани плащания от на ДЗЗД В д пН“, но липсва конкретика в така направените изявления – кога са извършвани съответните плащания, размер. Признанието на фактите следва да се тълкува заедно с всички останали доказателства по делото.

По изложените съображения, искът следва да се отхвърли като недоказан.

Така мотивиран, *съдът*

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „тк..... ООД, ЕИК 203388880, съдебен адрес: гр. София, ул. „Клокотница“ №2А, Бизнес център ет.1 офис 4, адв. А. Т., срещу „м е.....“ ЕООД, ЕИК // с адрес: гр. София, ул. Н

Г.....г №39А, вх.Б, ет.1, ап.2, **в качеството му на участник в ДЗЗД В д пН**“, иск с правно основание чл. 510, ал. 1, т. 1 от ГПК за заплащане на сумата от 20 000.00 лв., представляваща част от общо дължимата сума от 87 107.14 лв., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба до пълното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „**тк..... ООД**, ЕИК 203388880, съдебен адрес: гр. София, ул. „Клокотница“ №2А, Бизнес център ет.1 офис 4, адв. А. Т., срещу „**м е.....“ ЕООД**, ЕИК // с адрес: гр. София, ул. Н Г.....г №39А, вх.Б, ет.1, ап.2, **в качеството му на участник в ДЗЗД В д пН**“, иск с правно основание чл. 452, ал. 3 от ГПК за заплащане на сумата от 20 000.00 лв., представляваща част от общо дължимата сума от 87 107.14 лв., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на завеждане на исковата молба до пълното изплащане на сумата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____